

skab, at gaa ganske lydøst hen. Ganske vist er det saaledes, at Forloberne ogsaa paa dette Punkt nu efter Ordlyden af Forloverattesten have Ansvar for deres Erklæring, men der er ikke ret mange Forlovende, der vide det. Derfor give de Attesten, og ingen Mennesker gør dem begribeligvis noget derfor. Naar vi imidlertid lovgive paa ny herom, synes jeg, vi gjorde bedst i at staae disse Antikviteter og Absurditeter ud af Lovven i Stedet for at give dem fornøjet Lovskraft ved at indføre dem her igen. — Med Hensyn til § 1 Nr. 11 skal jeg gøre opmærksom paa, at jeg ikke ganske er i Stand til at forstaa den, endstønt jeg i Dag har min Fornufts fulde Brug. Der staar deri, at det er en Pligt for Ægtefællene, naar de ville ægtevies, at der saa skal freyvises denne Sognefoged en Ægtepagt. Det staar der i første Punktum. I andet Punktum staar der, at hvis de ønske at afgive en kort Erklæring desangaaende, skulle de ogsaa have Lejlighed dertil. Nu vil jeg spørge den ærede Forslagsstiller: er det alternativ? (Ordføreren for Forslagsstillerne: Ja!). Saa burde det have staaget der, thi der staar: de kunne ikke blive biede, medmindre de forevise Ægtepagten; naar der saa i det næste Punktum staar, at hvis de ønske det, skal der gives dem Lejlighed til at afgive en Erklæring, saa bliver det maatte dog for meget af det gode. En af Delene kunde maatte være nok. Dette Ægtepagtsforhold er blevet belyst af den højtærede Justitsminister, og i meget maa jeg give den højtærede Justitsminister Ret i de Betragtninger, som der kom frem. Jeg skal altsaa ikke fordybe mig videre i det, efter at jeg har hørt den ærede Ordfører for Forslagsstillerne erklære, at det skal være en alternativ Bestemmelse. Men jeg maa dog blot, inden jeg slutter, gøre opmærksom paa, at § 1 Nr. 4 indeholder de Slægtskabsgrader, hvor Ægtefælskab skal være forbudt, og nævner, at Parterne ikke maa være beslagtede eller besvøgrede med hinanden i op- eller nedstigende rette Linie eller være Hel- eller Halvsøstende. Dette er jo et lille Fremstridt fra den nu bestaaende Lovgivning, som ogsaa den højtærede Minister gjorde opmærksom paa; men jeg synes, det er ikke at gaa langt nok. Mod Slægtskabsgraderne skal jeg ikke gøre nogen Indvending. Det er jo Blodets Baand, og det kunde af mange haade etiske og Racehensyn være fuldstændig forsvaret, at holde dem oppe. Da Moses indførte disse gamle Regler om Forbud mod Ægtefælskab mellem for nær beslagtede, vidste han nok, hvad han gjorde, han var en klog

Mand og har ogsaa derigennem bevaret sin Race stærk og god. Men med Hensyn til Svogerfælskab maa jeg dog tillade mig at tro, at det er en Del Overtro, her er kommen ind. At man ikke skulde kunne gifte sig med sin Svigermoder f. Eks., finder jeg at være et aldeles utilgiveligt Indgreb i den personlige Frihed. Jeg kan da ikke tro, at det har været Forslagsstillerens Mening at bidrage til den gamle Mistillid, der er over for Svigermoder i Almindelighed. Der er vist ingen Grund til at give det fornøjet Livskraft. Et Giftermaal med sin Svigermoder, naar Forholdene da ellers ere gode, vil jeg anbefale som meget hensigtsmæssigt.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Svend Høgsbro): Af Hensyn til, at det er mig bekendt, at den højtærede Justitsminister om kort Tid skal forlade Mødet, skal jeg tillade mig at begynde med nogle Bemærkninger over for hans Udtalelser angaaende Lovforslaget. De skulde da først gaa ud paa en Tak til den højtærede Minister, fordi han ikke fandt værre Fejl i Lovforslaget — det beder jeg det ærede Medlem for Bogenfæ (M. Nielsen) lægge Mærke til — og dernæst ogsaa en Tak, fordi den højtærede Minister viste sig mere fremstridsvenlig, end jeg ærlig vil tilstaa, jeg havde turdet gøre mig synderligt Haab om. Han havde jo ingen Indvendinger, hvis jeg ikke husker fejl, mod de Punkter, hvor vi have forladt det bestaaende i Hensyn af det, vi ansø for Fremstridt. Tværtimod mente den højtærede Minister f. Eks. med Hensyn til Bestemmelsen under Nr. 4, at der ingen Grund var til, naar vi, hvad han mente, med Svøje affastede de gamle dispensable Grader, da at indføre en ny, nemlig mellem Adoptivforældre og Adoptivbørn. Jeg skal i og for sig, det tror jeg at kunne sige ogsaa paa min ærede Medforslagsstilleres Vegne, ikke have noget imod at lade det falde ogsaa, men jeg vidste, ikke rettere, end at det var bestaaende Ret. Jeg skal i saa Henseende henvise til Professor Deunzgers Familieret, Pag. 355—56. Det hedder der: „Ægtefælskab mellem Adoptanten og den adopterede kan vistnok ikke finde Sted, for særlig Tilladelse dertil er indhentes, eller Forholdet mellem dem paa lovlig Maade er løst.“ Det er denne Formening fra Professor Deunzgers Side, jeg har holdt mig til, idet jeg tog det med her, for at man ikke skulde kunne sige, at jeg havde forladt det bestaaende, uden at gøre opmærksom derpaa. Har Professor Deunzger Ret, skal jeg gerne følge den højtærede Minister. Med Hensyn til Forordningen af Ste. Märts